

آمریکایی‌ها
برای بستن
مسیر زمینی
تهران-دمشق در
تنف اردو زدند.
حاج قاسم اما این
مسیر را از بوکمال
برقرار کرد

وژنه نامه سالگرد شهادت شهید سلیمانی

روزنامه

داشته باشد دست برتر را دارد. نیروی زمینی سوریه هم به شدت به دنبال ایمن سازی بزرگراه تنف و گذرگاه آن در مقابل نیروهای ارتش آزاد سوریه و داعش بود. این وسط سروکله آمریکا هم پیدا شده بود و به بهانه مقابله با داعش، در تنف مستقر شده بود و شروع به آموزش نظامی گروهی از اعضای ارتش آزاد سوریه کرده بود. کمی بعد، آمریکا در این منطقه یک پایگاه نظامی تاسیس و اعلام کرد از مرکز این پایگاه در یک مدار پنجاه و پنج کیلومتری، زیر نظر ارتش آمریکاست و هیچ طرفی حق ورود به آن را ندارد. زورگویی محض بود و زیر سوال بردن حاکمیت سرزمینی دولت سوریه و خلاف قوانین بین المللی. اما آمریکا این کار را کرد و بعد به تجهیز این پایگاه و انتقال موشک اندازهای دوربرد از اردن به پایگاه پرداخت و با قطعی کردن حضورش در این منطقه، مانع پشتیبانی لجستیکی و تسلیحاتی جبهه مقاومت از دولت سوریه از این مسیر شد.

حاج قاسم به ایده ای فکر می کرد. ایده یک جاده زمینی؛ جاده مقاومت. مسیری که نه فقط از گزند اختلال های هوایی در امان بود که ایران، عراق، سوریه و لبنان را به هم پیوند می زد و البته جریان مقاومت را می رساند کنار گوش اسرائیل. یعنی مسیر ایران-عراق-سوریه-بندر لاذقیه-آب های مدیترانه. جاده ای که می توانست قدرت دفاعی و توان مقابله جبهه مقاومت را بالا ببرد و هزینه های این جبهه را کاهش دهد.

سراسر ترین و نزدیک ترین مسیر زمینی، جاده ای است که از نزدیکی بغداد می گذرد. ایلام را وصل می کند به فلوجه، فلوجه را به رمادی، از تنف می گذرد و به دمشق می رسد. اسم فلوجه و رمادی باید به گوش تان خورده باشد؛ دو شهر عراق که در دی ماه ۹۲ به دست داعش تصرف شد و آزادی کامل آن، دو سال طول کشید. اما تنف؟ شاید اسمش را نشنیده باشید.

مسیر زمینی جاده مقاومت

تنف سه راه مرزی و استراتژیک اردن-عراق-سوریه است. جایی که هر کس به آن تسلط